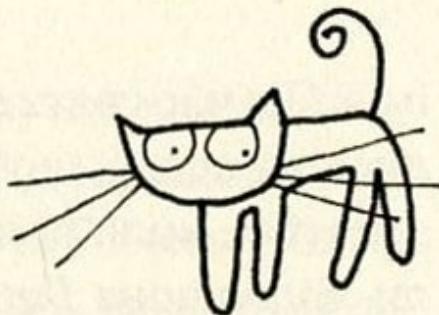

Для Мелі

1. ВУЛИЦЯ КОТЯЧА, 5

Мене звати Зося. Жахливо, правда? Я ще не зустрічала дівчинки, якій би подобалося власне ім'я. У нульовому класі були самі Зузі, Зосі, Тосі... та одна Леонія. Тільки уявіть собі!

Леонія...

Це дійсно звучить чудово... Ми страшенно їй заздрили, поки одного дня не виявилося, що Лео хотіла б називатись нормально (так і сказала, чесне слово!).

— Не може бути! — хором вигукнули ми.

— Не уявляєте, як це незручно — так вирізнятися... — зізналася наша подружка і важко зітхнула.

Може, до якоїсь міри вона і права? Траплялося ж таке, і то не раз, що просили її повторити

ім'я. Під час свята з нагоди Дня дітей, коли ми піднімалися на сцену, щоб взяти участь у конкурсах... або на заняттях, коли приходили нові вчителі, які нас не знали. Бідолашна Лео червоніла і нервово тупцяла. Я їй дуже співчувала. Надто тоді, коли якась пані голосно питала:

— Як? Півонія? Повтори, будь ласка, дівчинко.

Але чи не найбільше мені було її жаль, коли хлопці склали цього жахливого віршика:

Дійсно, Лео була трохи товстіша, ніж решта дітлахів у групі, але хіба це одразу привід, щоб насміхатися з неї? Хлопці — то окрема тема... У будь-якому разі ми, дівчатка, встали на її захист, а пані Аня, наша вчителька, провела щодо цього спеціальне заняття. І хлопці припинили. Принаймні на якийсь час.

Оточ, мабуть, мені не варто нарікати на своє дурне ім'я? Зараз мені вже майже дев'ять років, і я єдина

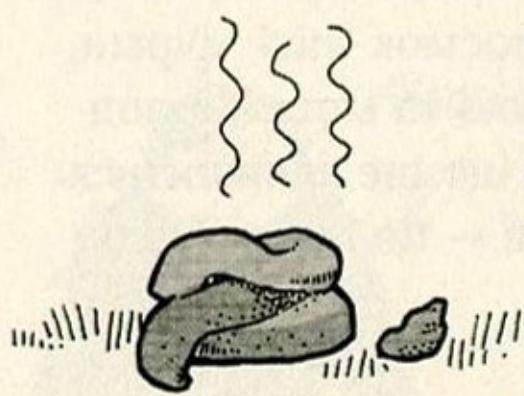
Зося в класі. Але не вдома! Чи це не безглупздо? Обидві мої бабусі — Зофії!!! З тією лише різницею, що мамину маму ми називаємо Зелмер (тому що вона поводиться, як пилосмок цієї фірми, і завжди доїдає за мною та моєю молодшою сестрою тістечка, канапки і що ще залишиться на наших тарілках), а татова мама — це Зуля. Завдяки цьому хоч якось можна розібратися у заплутаній родинній ситуації. Не розумію, як дорослі могли до неї докотитися?! Адже коли я народилася, досить було зазирнути до книги імен, щоб уникнути клопоту. Там справді є чималий вибір... Як вам, наприклад, ім'я Береніка? Чи Касильда? Чи в крайньому разі Гортензія...

Що ж до прізвища, то тут також могло би бути краще. Вежбовська звучить цілком непогано, але по-

чинається з «В». Будь-який учень вам підтвердить, що немає нічого гіршого, ніж опинитися на початку чи в кінці списку. Вчителі завжди присіпуються саме до цих нещасливців... Надто якщо хочуть запитати про щось насправді складне...

Але годі! Бо не така вже я страшенна пессимістка. Лише навмисно почала з найгірших речей, щоби більше до них не повернатися. Тепер уже буде тільки краще. А! Якщо йдеться про найгірші речі, то треба згадати мою молодшу сестру Маню. Цілковита халепа! Та чого можна вимагати від когось, хто має три рочки? А точніше, три з половиною. Насправді небагато...

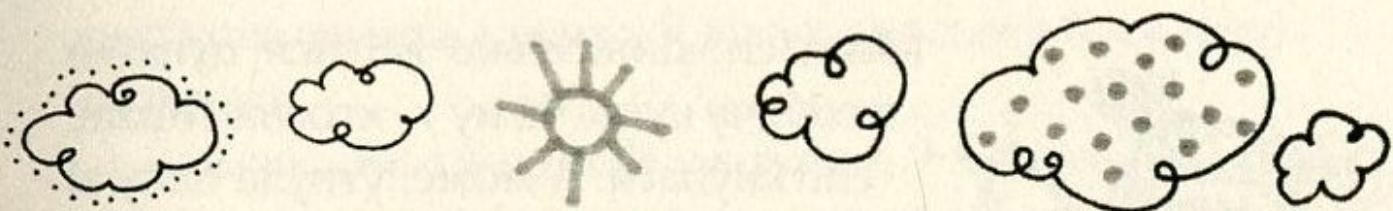

Хоч маю визнати, що саме завдяки Мані зрушила лавина незвичайних подій у нашій родині. А може, через собачу купу?..

Колись я чула такий вислів:

**Це була остання крапля,
що переповнила
чашу терпіння.**

Чи, простіше кажучи, через якусь дрібничку хтось більше не може терпіти прикрої. Розуміє, що з нього годі. І що далі так бути не може. Такою краплею для нашої родини стала звичайна собача купа.

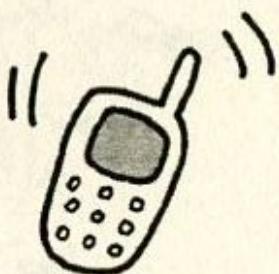

Це трапилося по обіді одного чудового весняного дня. Мама і Маня прямували до улюблена парку, а перед ними на певній відстані крокувала якась пані та два її собаки. Великі, як телята.

Мама побачила, як собаки роблять свою справу на газоні, а їх власниця, замість прибрати за ними, мерщій тягне тих величнів у бічу вуличку. І треба ж такому — якраз тоді, коли мама і моя сестра проходили повз собачі продукти (все ж таки це були продукти обміну речовин), задзвонив мобільний.

Мама, звичайно, довго копирсалась у своїй всепоглинаючій торбі, а тим часом

Маня спокійнісінько всілася дупкою в собачу купу. Чому — хтозна. Може, спіткнулася. А може, утнула одну зі своїх дивацьких витівок? А! Забула сказати, що то була дуже рідка купа. Зеленкувата.

Мама заскреготіла зубами, а потім, не раздумуючи, схопила Маню і погналася за жінкою з її «телятами».

— Стояти!!! — верещала вона, як божевільна. — Ану, приберіть свою купу!

Розгублена Маня зарюмсала, а приголомшена власниця собак оніміла. Собак же взагалі заціпило. Певно, ім було соромно за свою хазяйку.

Все закінчилось приїздом поліції та грандіозною сваркою, а ввечері моя мама заявила татові:

— З мене досить, ЛЮЦІУШУ!!!

Я більше не хочу жити в цій огидній Варшаві! Не вперше вже це повторюю! Давай продамо квартиру та поїдемо звідси якнайшвидше. Все

одно вона замала для нас. У дівчаток мають бути окремі кімнати.

— Алю... Як ти це собі уявляєш? У Зосі тут школа, у Мані — дитячий садок. Ну і моя робота... А як добиратися?.. — Тато був ошелешений.

— До школи і дитсадка, що у Варшаві, можна щодня їздити. А до того ж будь-що краще, ніж собачі купи! — заявила мама, і голос її звучав дуже рішуче.

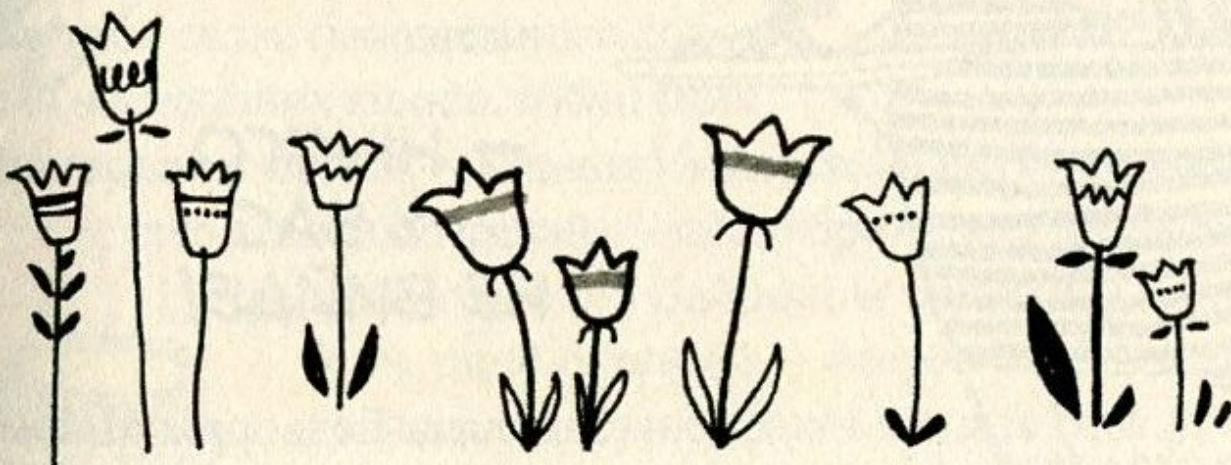
Я добре знала, що вона не жартує. Іноді вона вперта як осел. У цьому ми з нею дуже схожі.

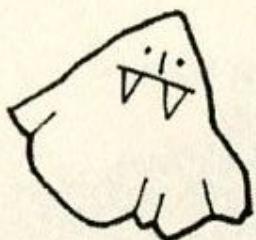
Ну і почалося! Роз'їзди, шукання, сімейні наради. Жахіття. Аж врешті-решт знайшлося гарне місце. Старий будинок неподалік від міста. Насправді близько. З маленьким садочком. На затишній вуличці.

— Він потребує чималого ремонту... — бурчав тато.

— Тому недорогий! — відповідала мама.

— Якби трохи більший... — нарікав тато.

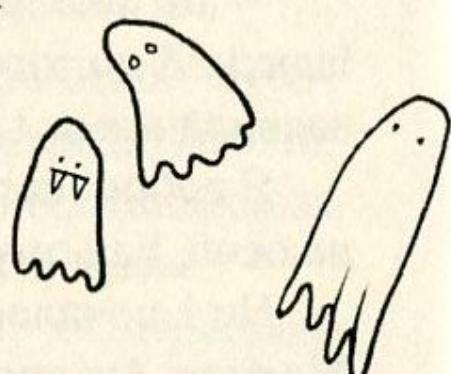
— І хто платитиме за опалення? Про це ти подумав?

— Там нема горища, — повторювала я.

Не те щоб я була дуже вимоглива, але вважаю, що в кожному справжньому будинку має бути горище. Як у Пеппі. Напевно, ви знаєте Пеппі

Довгу Панчоху з повісті
Астрід Ліндгрен.

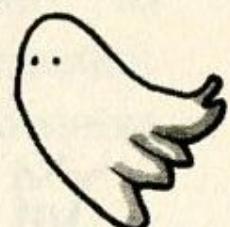
— Принаймні там не буде привидів! — негайно відповідала мама, а Маня робила великі очі.

Вона дуже добре знала, про що йдеться, бо ми з нею грали в привидів. Тобто я її лякала. Найчастіше тоді, коли батьки були заклопотані та втрачали пильність.

**— НІЧОГО
У ВАС
НЕ ВИЙДЕ!**

— заявляла бадьорим тоном бабця Зелмер.

— Звісно, ні!

— з посмішкою підключалась бабуля Зуля. — Подорожі до міста виснажать вас за місяць.

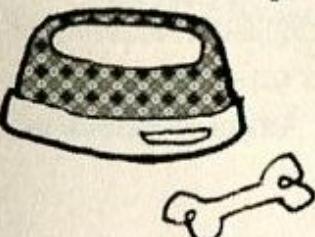
— За тиждень! — уточнювала бабуля Зелмер із міною найкращого знатця дорожнього руху.

І тільки одна людина загорілась ідеєю мами. Її сестра — наша тьотя Маліна.

— Чудовий задум! Нарешті у нас буде знайомий садок для відпочинку! — захоплювалася вона.

 Я поглядала на неї спідлоба, не поділяючи її захвату. Бо

точно знала, що в неї на думці. Вона просто планувала позбутися свого божевільного собачки і нестерпних синків, тобто моїх двоюрідних братів — Кшиша і Михася. І навіть не знаю,

 хто з них найгірший, — якщо брати до уваги всіх трьох (із собакою Байроном включно). Мабуть, оцей останній — старий тер'єр, що мав вигляд занедбаної вівці із геть непередбачуваними реакціями.

